

Μ αλλοιμονο η μοιρα σου σε φθογεψε
... και χτιστηκαν στην αμμο τα παλατια.

Κωστας Ραδανης

ΣΙΩΠΗΛΑ

Εκαθισε εις το υψηλοτερον καταρτιον του πλοιου εν ω εταξιδευεν και ανεκραξε τρεις φορες ωιεχου. Κανεις δεν εθορυβηθη. Λιγες ημερες μετα του εξητησαν να απαγγελει. Μ αυτος πια τους κοιταζε αφ υψηλου. Και ολο εκραζε ωιεχου. Τότε ηλθαν οι ναυτες και τον ετραδηξαν με δυναμη. Αλλα δεν επιπτε. Υστερα εφυγαν οι ναυτες και ηλθεν ο πλοιαρχος που με γλυκους λογους, ως η παλαι ποτε Σειρηνα, προσπαθησε να τον μαγευσει. Απογοητευτηκε ο πλοιαρχος και απεστειλε ενα πτηγον, να πεταξει πλησιον του και να τον συμβουλευσει. Μα το πτηγον δεν πεταξε (ως αυτα του ουρανου), αλλα επεσε στη θαλασσα και αρχισε να κολυμπα γοργοτερα.

Μια κυρια με μεγαλο καπελο και λογης-λογης φρουτα στον περιγυρον του, του υπεσχεθη να τον ξεναγησει πρωτη και μονη και παντου. Μα εκεινος εκραζε ωιεχου. Αργοτερα εφυγαν οι ναυτες, εφυγε ο πλοιαρχος, εφυγε η κυρια, εφυγε κι αυτος απο το υψος του καταρτιου το δυσθεωρητον.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΛΙΑΝ ΦΥΣΙΚΗ

Απομεινα μοναδικος κατοικος που πληγωσε επι σειραν αιωνων ποιητες, μαστρωπους, πορνες και κανδηλαναφτες, ναυτες και αργοναυτες. Παρατηρουσα τα παντα. Τις φωτεινες επιγραφες, που παρουσιαζαν την τραγικη μορφη του Ιωνα, σε στιγμες θρησκευτικης απογνωσης, τις διτρινες με τις πανοπλιες, τα κρανη, τα κυμβαλα, τους νεκρους καμπους που λυμαινονταν τωρα τρωκτικα και αλλα. Αιφνης, η καμπανα κτυπησε απαξ και σκηωθηκε απο θαθυ ληθαργο ο πατηρ του κοσμου τουτου. Ηρθε διπλα μου, με χτυπησε φιλικα στην πλατη, μουδωσε τσιγαρο σαν σε φυλακισμενο η φανταρο και μουπε : «Γεια χαρα φιλε». Υστερα εφυγε. Απομεινα να κοιταω την πλατη του που απομακρυνοταν και επι της οποιας συνηπτοντο ομηρικες μαχες, με προδηλα παντα τα χαρακτηριστικα της παρακμης των τελευταιων χιλιετηριδων. Η καμπανα κτυπησε απαξ παλι και εγω η θαλασσα σιγα-σιγα αρχισε ν αποτραβιεται και να εμφανιζεται απεραντος φαροτοπος, αποκαμωμενος πεταξα μεχρι τις παιδικες μου αναμνησεις σπου και αποκοιμηθηκα ανησυχως.

Φανη Λαμπροπουλου

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Καθρεφτης
και χιλια κορματια σπασμενα
ολα στο πατωμα
κι ολες περνουν

λικνιζοντας τα σφριγγηλα κορμια τους
ξυπολητες
ομοιες Αφροδιτη
κρατωντας ναρχισσους
κι αχνογελωντας στο ειδωλο.